

som Tingene er ligeberettigede, bør ogsaa Finansudvalgene være ligeberettigede. Det er det eneste, jeg mener, der bør forandres her. Lovforslaget er jo gennemgaaet af Lønningsudvalget og vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting, saa det vilde vel ogsaa være vanskeligt at faa nogen Forandring foretaget nu. Men jeg vil, som sagt, gerne spørge den højtærede Finansminister, om han ikke enten kan stille eller modtage et Ændringsforslag eller fremsætte en Udtalelse, der gaar ud paa, at han betragter det som en Pligt at forhandle lige saavel med Landstingets Finansudvalg som med Folketingets Finansudvalg, naar det drejer sig om Ændringer af Kontortiden.

Dahl: Det er saadan med Normeringsloven, at den betragtes som en Del af Finansloven. Dette er bl. a. udtalt af den ærede Ordfører for Venstre ved en tidligere Lejlighed som en Begrundelse for, at den ikke skulde i Udvalg, og for, at det var Folketinget, der havde den afgørende Indflydelse paa den. Jeg formoder, det ogsaa er ud fra den Betragtning, at der i § 114 er kommet til at staa: „efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg“. Jeg kan ikke se rettere end, at der ikke er nogen Grund til paa nærværende Tidspunkt, da Lovforslaget er oversendt til Landstinget, at foretage nogen Rettelse deri. Saa kan vi jo overveje Sagen indtil næste Aar. Men i Overensstemmelse med den Regel, at det er Folketinget, der har Hovedindflydelsen paa Finansloven og den dermed sammenhængende Normeringslov, har jeg ikke noget Ønske om, at der foretages nogen Ændring paa nærværende Tidspunkt, og jeg vil meget fraraade, at det sker.

Veistrup: Den højtærede Finansminister har allerede gjort opmærksom paa, at Lovforslaget fremkommer her enstemmigt vedtaget af Folketinget. Den højtærede Minister har ligeledes gjort opmærksom paa, at Lønningsraadet har behandlet de enkelte Poster paa Normeringslovforslaget, som derpaa er gaaet til Behandling i Folketinget og i dettes Lønningsudvalg. Jeg tror da, at der ikke kommer ret mange Lovforslag til Landstinget fra Folketinget, som

forud har faaet en saa grundig Behandling som Normeringslovforslaget.

Selve Lovforslaget er Udtryk for de Tanker og Principper, som fandt Udtryk i Finansministeriets Skrivelse af 21. Maj 1926. Det var i Virkeligheden de deri indeholdte Direktiver, man gik ud fra, da man i Lønningsraadet behandlede Normeringslovforslaget. Ærede foregaaende Taler har gjort opmærksom paa den foreslaaede Affattelse af § 114 i Tjenestemandensloven, hvorefter der kan dispenseres fra Hovedbestemmelsen i Paragraffen med Hensyn til den normale 7 Timers daglige Arbejdstid i de ministerielle Kontorer. Det forekommer mig, at disse Bestemmelser er rimelige. Der foreslaas her tre Undtagelsesbestemmelser, som man har anket over. For det første den Bestemmelse, at Nedsættelse af Kontortiden kan finde Sted, naar der er Tale om, at den paagældende Tjenestemand en kortere Tid udenfor Kontoret skal udføre et Arbejde for Ministeriet. Det forekommer mig rimeligt, at Arbejdstiden paa Kontoret i et saadant Tilfælde kan nedsættes. Det andet Tilfælde, i hvilket der kan dispenseres fra den normale Arbejdstid, foreligger, naar vedkommende Tjenestemand har Virksomhed som juridisk Medhjælper paa et Sagførerkontor. Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) syntes at gaa ud fra, at det betød det simple, at i det Øjeblik en ung ministeriel Embedsmand, som var juridisk Kandidat, ønskede en Sagførerbestalling, kunde han faa fri fra det ministerielle Kontor for at uddanne sig til senere at blive Sagfører. Jeg gaar imidlertid ud fra, at denne Fortolkning ikke er rigtig. Efter min Opfattelse har man fra Ministeriets Side ment, at det er af Vigtighed for Tjenesten indenfor Ministeriet, at Embedsmændene har Forstaaelse af den praktiske juridiske Virksomhed udenfor de ministerielle Kontorer, og at det derfor vil være en Fordel, at de Jurister, der findes indenfor Centraladministrationen, kan gøre sig bekendt med det juridiske Arbejde, som foregaar paa Sagførerkontorer. Jeg tror, det er denne Tanke, der ligger til Grund for Bestemmelsen, og det forekommer mig at være en i høj Grad rimelig Begrundelse for den. Det tredie Tilfælde, i hvilket der skulde kunne dispenseres fra Bestem-